

Ванко забраванко

Ехъ бре, че е Ванко
страшенъ забраванко!
Прави той, що прави,
нѣщо ще забрави.
Гледай го — по друма
върща се за гума,
после пъкъ се мръщи —
моливътъ е въ кѣщи!
Ето — всички въ класъ
си четатъ въ захласъ,
само Ванко тамъ

се черви 'отъ срамъ.
— Нѣмашъ ли си книга?
Ванко мига, мига:
— Имамъ, ала въ насъ
я забравихъ азъ!
Всички му се смѣятъ,
весело си пѣятъ:
— Гледайте го Ванко,
Ванко забраванко!
Тръгва за дома си
сякашъ безъ ума си —
нѣма си, бе брате,
шапка на главата!
— Ванко, що направи
шапката забрави!
Ихъ, че неприятно —
тръгна той обратно.
А на закачалката
шапката му — жалката,
вика: — Бре стопанино,
а бре забраванино,
що така направи,
що ме ти забрави? . . .
Смѣятъ му се всички —
стари и мѣнички.
Затова сега
правятъ си шега.
Викатъ му децата:
— Нѣма ти главата!
Де си я оставилъ,
де си я забравилъ?
Ванко нѣшъ веднага
прѣстъ на чело слага:
— Тукъ ми е главата! —
Смѣятъ се децата.
Ехъ бре, че е Ванко,
Ванко забраванко!